

Listič »BOŽIČ 2017«

Drage/i,

*ta božič, ko končujemo leto stoletnice Sofijinega rojstva, vam pošiljam lepo besedilo – kratke zapise – ki jih je Sofija zapisala na mali listič **25. decembra 1999**. To je vrsta vprašanj, na katera odgovarja. Pošiljam, kar je napisano:*

»Kako se ne bi mogli stalno spreminjati?

Kaj želimo posredovati?

To, kar Bog razodeva o sebi.

Kako bi lahko v določenem trenutku rekli:

bistveno smo dosegli za vedno?

Največ, kar bi lahko rekli, je: za zdaj smo dosegli bistveno.

Vendar nadaljevanje iskanja ne pomeni slediti naši fantaziji.

Pomeni: vedno poslušati (שמע).

In tisto, kar se zdi, da smo pridobili med poslušanjem, moramo primerjati z drugimi (od tod pomen eksperimentiranja - ki ni nič drugega kot vzajemno preverjanje).

In "drugi" so predvsem otroci

- neposredno
- posredno (prek katehistov).«

Še več! Skrivnost božiča ima v sebi skrito skrivnost 'majhnega' in 'zgodovine'. Pri pregledovanju Sofijinih zapiskov sem našla še en drugi kratek tekst, ki sem ga napisala jaz pred mnogimi leti, leta 1998, potem ko me je Sofija prosila, naj ji pošljem nekaj refleksij (razmišljanj) o delu z otroki na III. stopnji. Ne spominjam se razloga za to njeno prošnjo. Sofija je v tem tekstu podčrtala nekatere izraze z rdečo barvo in dodala svoje popravke/preudarke.

Navajam tekst tako, kot sem ga takrat napisala, skupaj s podčrtanimi izrazi.

»Otrok in zgodovina. V teh zadnjih letih dela kot katehistinja v atriju, v 'via degli Orsini', sem se redno srečevala z otroki na III. stopnji. Redno sem jim predstavljala materiale, ki so povezani z 'Zgodovino Božjega kraljestva'. Vedno znova sem ugotavljala, s kakšno lahkoto otroci pristopajo k tej temi, so zainteresirani, da ostajajo pri osebнем delu, vsebino ponotranjijo in obrnejo nase. Vse to smo že preverili in o tem smo vsi prepričani. Pred kratkim sem v miru razmišljala o teh dejstvih. Razmišljala sem, da mora biti, kot vedno, tudi pri temi 'zgodovine' nek vidik, ki je, če lahko tako rečem, otroku prirojen in odgovarja na njegovo najglobljo potrebo in je torej že prisoten v bistvenih temah, ki tvorijo kerigmo in jih predstavimo otrokom na I. stopnji. Menim, da gre za 'globalnost' zgodovine (prim. ozki trak zgodovine). Otrokom predstavimo zgodovino pod naslednjimi vidiki:

- 1) Ima začetek, skrivnosten, nedoločljiv, lahko rečemo 'majhen majhen': ki se izgubi v noči časov, nemogoče ga je definirati...

- 2) Ima konec, ki je 'absolutna popolnost', (ko) se vse ponovno vrne in vse doseže svojo polnost, je nadvse neizmeren (brezkončen)...
- 3) Me presega in vendar sem njen del...

V teh vidikih zlahka opazimo, da so enaki tistim, o katerih premišljujemo z otroki, ko jim predstavimo priliko o gorčičnem zrnju.

Gorčično zrno je 'zgodovina' Božjega kraljestva, vendar je tudi otrok sam bistvena in simbolična (značilna) 'zgodovina': obdobje otroštva na najbolj jasen način izraža prehod od 'majhnega' k 'velikemu'.

Ko na III. stopnji predstavimo téme, ki zadevajo zgodovino (različni trakovi), se posredno povežemo z gorčičnim zrnjem: saj otrok vstopi (vanjo) tako naravno in neposredno. Že od malega se je prilagodil tej dimenziji, vstopil je vanjo in jo odkril v sebi. Obstaja temeljna enakovrednost (it. equivalenza):

Bog – zgodovina - otrok

Bog se razodene v zgodovini, otrok ga sreča v zgodovini.«

Kar je podčrtano, je podčrtala Sofija. Sedaj pa vam predstavim še njene popravke/ preudarke, napisane 21.6.1998:

»Ne bi rekla, da otrok sreča Boga v zgodovini. Raje bi rekla:

- 1) v izkušnji majhno/veliko v gorčičnem zrnju
- 2) in v izkušnji majhno /veliko v zgodovini.

V ozadju je podobnost, vendar je v 2) prisotna dimenzija 'časa', ki pa je majhen otrok nima.

Potrebno bi bilo preštudirati o vrednosti izkušnje majhen/velik in potem pogledati razliko glede na starost otroka.

To je 'najino' božično darilo - moje in Sofijino - za vse vas.